

Διατηρητέο μνημείο το πηγάδι

Όχι δεν είναι το πηγάδι του χωριού Βλάση. Είναι ο δίδυμος αδερφός του που βρίσκεται στο χωριό Αετοφωλιά του δήμου Αριστομένη. Με δεδομένο ότι το πηγάδι στο Βλάση το έχτισε ο πετρομάστορας Αριστομενόπουλος από τον Αριστομένη πιθανόν ο ίδιο να έχτισε και το πηγάδι στην Αετοφωλιά. Πάντως το εννεαγωνικό πέτρινο πηγάδι της Αετοφωλιάς έχει χαρακτηριστεί ως διατηρητέο μνημείο, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3028/2002 μετά από απόφαση του ΥΠ.ΠΟ την 4η Φεβρουαρίου 2005 και μετά από πρόταση του Εξωραϊστικού Συλλόγου Αετοφωλιάς Μεσσηνίας. Μήπως κάτι τέτοιο πρέπει να γίνει και με το πηγάδι στο Βλάση; Μήπως πρέπει να πάρει μια αντίστοιχη πρωτοβουλία ο Σύλλογος των Απανταχού Βλασίων ή το Τοπικό Συμβούλιο Βλάση;

Κοντά στους Βλασαίους και η συγγραφέας Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη

Κοντά στο Σύλλογο των Απανταχού Βλασίων βρίσκεται και η συγγραφέας Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη τον οποίο και στηρίζει με την παρουσία της στις εκδηλώσεις και όχι μόνο. Ας μην ξεχνάμε ότι οι ρίζες της βρίσκονται στο χωριό Βλαχόπουλο. Εδώ τη βλέπουμε με το σύζυγό της σε εκδήλωση του Συλλόγου των Βλασίων.

Κακούρης Δημήτριος:

Σκοτώθηκε στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο

Το μήνυμα που με πλήρη διαύγεια αποκομίζουμε όσο μελετάμε την ιστορία του χωριού Βλάση και των ανθρώπων που γεννήθηκαν εκεί, μεγάλωσαν και δημιούργησαν είναι ότι οι φιλήσυχοι Βλασαίοι αγωνίστηκαν σκληρά και για τη δική τους επιβίωση και για μια ελεύθερη Ελλάδα, ανεξάρτητη και κοινωνικά δίκαιη. Ένα από τα παιδιά του χωριού που πρόσφεραν τα πάντα για την πατρίδα μας ήταν και ο Κακούρης Δημήτριος του Γεωργίου που είχε γεννηθεί το 1896. Υπηρέτησε με αυταπάρνηση, όπως όλοι οι απλοί Έλληνες του χωριού και της πόλης, του βουνού και του κάμπου, την πατρίδα στον πρώτο Βαλκανικό Πόλεμο μέσα από τις δυνάμεις της Στρατιάς Θεσσαλίας η οποία κατέλαβε τη Θεσσαλονίκη και στη συνέχεια στράφηκε κατά των Βουλγάρων. Πάλεψε ενάντια στη βία, στο σκοτάδι, στο φέμα, στην αδικία για μια Ελλάδα, σύγχρονη, ελεύθερη δυνατή. Μετά το τέλος του πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ο Δημήτριος Κακούρης συνέχισε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο Β' Βαλκανικό Πόλεμο με τις δυνάμεις της IV Μεραρχίας Τρίπολης. Η προσφορά του, όμως, δε σταμάτησε εδώ αφού συμμετείχε και στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Σ' αυτό το πρόσταγμα της πατρίδας σταμάτησαν στις κορφές των βουνών μας οι ωροδείκτες της ζωής του ήρωα Κακούρη Δημήτρη. Στον πόλεμο αυτό σκοτώθηκε για τη χιλιάρικη τη λευτεριά.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Από το αρχείο της εφημερίδας

Από χρέος στους ανθρώπους που έζησαν σ' αυτά τα ένδοξα χώματα των χωριών μας δημοσιεύουμε κατά καιρούς φωτογρα-

φίες από το αρχείο της εφημερίδας μας. Σ' αυτό το φύλλο δημοσιεύουμε τη φωτογραφία του αειμνήστου Ηλία Ασημάκη. Ο Ηλίας Ασημάκης γεννήθηκε το 1917 και πέθανε στις 7 Φεβρουαρίου 1996. Παντρεύτηκε την Ουρανία Ασημάκη που είχε γεννηθεί το 1915 στο Βλαχόπουλο και πέθανε στις 20 Ιουνίου 1997. Αρχικά κατοικούσαν στο χωριό Βλάση όπου απέκτησαν δυο γιους το Θεόδωρο και το Βασίλη και στη συνέχεια εγκαταστάθηκαν στο Βλαχόπουλο όπου πέρασαν και το υπόλοιπο της ζωής τους.

Το χωριό Ίκλαινα

Το χωριό Ίκλαινα προσαρτήθηκε στην Ελλάδα στις 27/6/1832 με τη συνθήκη της Κωνσταντινούπολης. Τότε υπαγόταν στο Δήμο Πυλίων και είχε 140 κατοίκους. Με Β.Δ. στις 31-8-1912 ΦΕΚ 262/1912, τ. Α, αναγνωρίστηκε Κοινότητα. Βρίσκεται σε απόσταση 14 περίπου χιλιόμετρα Βορειοανατολικά της σημερινής πόλης της Πύλου και 5 χιλιόμετρα ανατολικά της εθνικής οδού Κυπαρισσίας-Πύλου. Κατά τον κ. Μιχάλη Κοσμόπουλο, καθηγητή του Πανεπιστημίου του Μισσούρι-ST-Louis, ο οποίος διεξάγει αρχαιολογικές έρευνες στην περιοχή του χωριού, "η Ίκλαινα εμφανίζεται να είναι μία από τις σημαντικότερες πρωτεύουσες της περιοχής, την εποχή του χαλκού, και αναφέρεται ακόμη και στα βασιλικά αρχεία της Πύλου, τα οποία είναι γραμμένα σε γραμμική Β. Η περιοχή φαίνεται να ήταν ένα μεγάλο κέντρο εμπορίου, στο οποίο ήκμασε η επεξεργασία και το εμπόριο του χαλκού. Άλλες περιόδους, από τις οποίες έχουν ανασκαφεί ευρήματα, είναι τα τέλη της Κλασικής εποχής και τα Βυζαντινά χρόνια." Έχει έκταση 5 τ. χλμ, μέσο σταθμικό υψόμετρο 190 μ., γεωγραφικό μήκος 21ο 43' 9" Α, γεωγραφικό πλάτος 36ο 59' 32" Β, ταχυδρομικό κώδικα 240 01, τηλεφωνικό κωδικό 27230 και ο πληθυσμός της εξελίχθηκε ως εξής: Το 1920 είχε κατοίκους 360. Το 1928 είχε 450. Το 1940 είχε 567. Το 1951 είχε 573. Το 1961 είχε 559 Το 1971 είχε 459. Το 1981 είχε 352. Το 1991 είχε 342. Το 2001 είχε 361.

Από τους δραστήριους συλλόγους

Από τους δραστήριους συλλόγους των χωριών μας είναι και ο Πολιτιστικός Σύλλογος Στρεφίου. Είναι ένας σύλλογος με πλούσια δράση στο ενεργητικό του. Ας μην ξεχνάμε ότι οι σύλλογοι δίνουν ζωή στα χωριά μας. Τα κρατάνε ζωντανά, τους δίνουν δύναμη και φωνή.

Η Αρχιερατική Περιφέρεια Αριστομένη

Σε ένα από τα προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας είχαμε αναφερθεί στην Αρχιερατική Περιφέρεια Χατζή. Σε αυτό το φύλλο θα παρουσιάσουμε την Αρχιερατική Περιφέρεια Αριστομένη η οποία αποτελείται από τους Ιερούς Ναούς: 1. Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου Αριστομένη, 2. Ιερό Ναό Αγίου Λουκά Αετοφωλιάς, 3. Ιερό Ναό Αγίου Βασιλείου Βούταινας, 4. Ιερό Ναό Αγίου Σπυρίδωνα Διοδίων, 5. Ιερό Ναό Γεννήσεως Θεοτόκου Κεφαλόβρυσου, 6. Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Κουτίφαρη, 7. Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννη Προδρόμου Κυνηγού Αριστομένη, 8. Ιερό Ναό Προφήτη Ηλία Μάνεσι, 9. Ιερό Ναό Εισοδίων της Θεοτόκου Παλαιόκατρου, 10. Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Περδικόβρυσου, 11. Ιερό Ναό Κοίμησης Θεοτόκου Πλατανόβρυσου, 12. Ιερό Ναό Γεννήσεως Θεοτόκου Στέρνας, 13. Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Στρέφι, 14. Ιερό Ναό Υπαπαντής Σωτήρος Χριστού Χορευτράς.

Πολιτιστικός και Εξωραϊστικός Σύλλογος Βλαχόπουλου «Η Κατσουλόλιμνα»

Το Σάββατο 23 Ιανουαρίου 2010, πραγματοποιήθηκαν αρχαιρεσίες στον Πολιτιστικό και Εξωραϊστικό Σύλλογο Βλαχοπούλου «Η Κατσουλόλιμνα». Στο νέο διοικητικό συμβούλιο το οποίο συγκροτήθηκε σε σώμα εκλέχτηκαν οι παρακάτω: Φράγκου Αλεξάνδρα (Πρόεδρος), Χρονάς Ευάγγελος (Αντιπρόεδρος), Φράγκος Διονύσιος (Γραμματέας), Καράμπελας Αθανάσιος (Ταμίας), Νέστορα Ευαγγελία (Μέλος), Γιάνναρης Σωτήρης (Μέλος), Φράγκος Βασίλης (Μέλος).

Τον ξυλοκόπησαν οι παρακρατικοί

Έπιασα την κουβέντα με μια γερόντισσα από το Βλάση και προσπάθησα να την παρασύρω να μου διηγηθεί παλιές ιστορίες. Κάποια στιγμή άρχισε να μου μιλάει για την περίοδο της γερμανοϊταλικής κατοχής και πώς οι γερμανοί έκαψαν σπίτια στο Βλάση. Όταν τη ρώτησαν τι την εντυπωσίασε την περίοδο του εμφυλίου μου διηγήθηκε μια ανθρώπινη ιστορία γεμάτη πόνο. Μου περιέγραψε πώς οι παρακρατικοί ξυλοκόπησαν άγρια ένα δεκαοχτάχρονο παλικαράκι από το Βλάση τον Α. Ν. Να πώς περιέγραψε την ιστορία: «Τον χτύπησαν άγρια στην «Πλεύρα» στο δρόμο που πηγαίνει για το Βλαχόπουλο. Ήταν από τα καλύτερα παιδιά του χωριού. Ευτυχώς γλίτωσε από θάνατο το θάνατο. Το έφεραν αιμόφυρτο στο χωριό και το έβαλαν μέσα σε ένα τομάρι ζώου για να κλείσουν οι πολλές πληγές του. Και τώρα που σου το λέω δακρύζω».